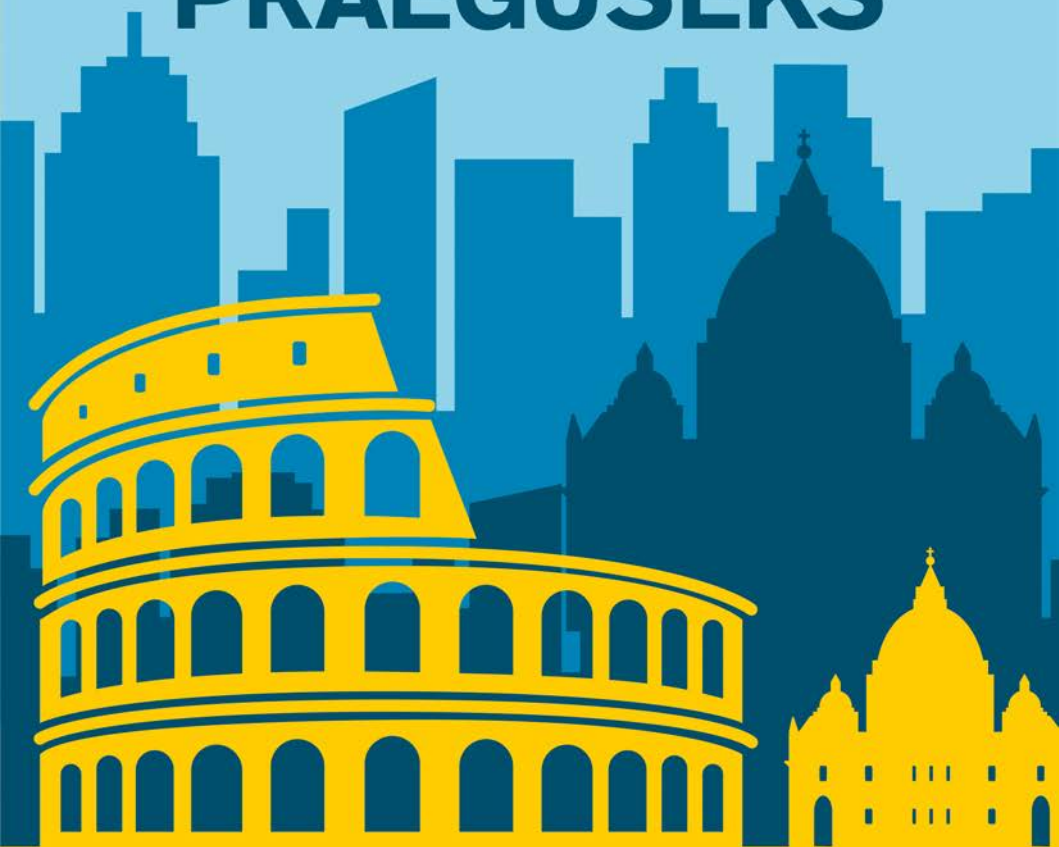

Ciao

PRAEGUSEKS

KATE BROMLEY

Originaali tiitel:
Kate Bromley
Ciao For Now
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Kate Bromley
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R10433223
ISBN 978-9949-87-147-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu *nonna*'le ja *nonno*'le, kes kinkisid mulle lõputult õnnelikke
mälestusi õmblemisest, perekondlikest õhtusöökidest ja
unistusi Itaaliast.

„Skaalal nullist südantlõhestavalt itaallaslikuni, kuhu ma sinu arva-
tes sobin?“

Pööranud pilgu minust vasakul ja paremal olevatelt arhitektuuri-
imedelt, vaatan Marco poole, kui me oma pungil täis kohvleid
mööda Rooma munakivisillutisega tänavat veeretame. On varane
päraslõuna ja päike paistab täisvõimsusel, heites meie üle kuumust
ja vinet, mis New Yorgis tunduks lämbe, aga siin on justkui ker-
gem. Võimalustest pulbitsev. Itaaliakeelsed jutukatked ja skuutrite
sumin kajab ümber ja läbi minu nagu uus lemmiklaul ja see kõik on
nii sürreaalne, et läheb vaja tõelist pingutust, et vastata oma sõbra
küsimusele, selle asemel et äärmiselt rikkalikku „Puhkus Roomas“
fantaasiasse triivida.

„Kas me räägime sinu üldisest aurast või ka füüsilisest välimusest?“

„Täispaketist,“ vastab Marco oma musta T-särgi kaelust sikuta-
des. „Ütleme, et meie teed äsja ristusid, sa näed mind, tajud mind
ümbritsevat õhustikku ja mõtled endamisi: „Hmmm... Minu, tagasi-
hoidliku turisti arvamuse kohaselt on see härrasmees selgelt just nii
palju itaallane.““

„Ma ei tea,“ vastan ma, tõmmates otsustava jõnksatusega kohvrit,
kui ratas kivi tabab. „Võib-olla viis?“

„Viis?“ ärritub Marco. „Mitte et ma üritaksin sinu otsust mõjutada, aga kuidas sa julged?“

Jään sel hetkel seisma, sest keha vajab puhkust isegi kogu selle eufoorilise adrenaliini juures, mis on minus sellest saati lakkamatult pulseerinud, kui kaks tundi tagasi maandusime. Pistan käe kande-kotti, tõmban välja veepudeli, mille lennujaamast ostsin, ja kulistan selle peaaegu tühjaks, enne kui uuesti rääkima hakkkan.

„Tead, mis? Ma parandan oma algset vastust. Sa oled kaheksa. Kindel kaheksa, mis on ülimalt avväärne tulemus ning jätab ruumi ka kasvule.“

Marco sirutab käe välja ja ma ulatan talle pudeli, näidates, et ta võib sellele lõpu peale teha. Ta joob samasuguse apla koguse ja viskab tühja pudeli lähedal olevasse prügikasti. „Ma lepin kaheksaga. Vähe-malt see on parem kui kolm koma seitse, mille saaksid sina.“

„Kuidas olen mina kolm koma seitse, kui ma olen bioloogiliselt pooleldi itaallane?“

„Jajah, ma nõuaksin Ancestry.com'i käest ses asjas vastuseid,“ ütleb ta. „Sinu nimi võib ju olla Violetta Luciano, aga su tedretähnid ja täie-lik võimetus päevituda räägib rohkem Sinead O'Connorist.“ Itsitan ja kasutan juuksekuumi, mis on terve igaviku mu randme ümber olnud, tõmmates oma paksud kastanpruunid juuksed hobusesabasse, samal ajal kui Marco jätkab: „Muide, kas me teame, mis ajal Holly kohale jõuab?“

„Pole aimugi,“ vastan ma. „Ma saan Holly vaevu oma olemasolu tunnistama, rääkimata sellest, et ta mind oma reisiplaanidega kursis hoiaks.“

„Sama siin. Aga võib-olla meil õnnestub ta nüüd lõpuks enda poole võita, kui koos internina tegutseme. No kuule, tegelikult ka. Kes meid ei armastaks? Me oleme vaimustavad.“

„Me oleme *mõnevõrra* vaimustavad,“ vastan ma. „Peaaegu absurdsed, aga vaimustavad.“

„Tõsi, aga kui aus olla, siis on kõik moedisainerid vähemalt natuke absurdsed. Ma valiksin praktilise mõtteviisi asemel iga kell kahara, mitmekihilise tüllist seelikuosaga ballikleidi.“

„Oh, sajabrotsendiliselt,“ nõustun ma.

Marco muigab ja me jätkame teekonda saginat täis tänaval. See kihab turistidest ja kohalikest, ja mind üllatab, et me kellegagi kokku ei pörka. Manhattanil võib isegi rahulik jalutuskäik muutuda lõpututeks võimumängudeks, milles mitte keegi ei ole iial nõus teise teelt eest astuma ega teed andma. Itaalias põikleavad inimesed kõnniteel jalakäijate liikluses siia-sinna nagu sünkroonujajad.

Keskpäevane *riposo** teeb hingega ilmselgelt imet.

Viis minutit hiljem peatume me uuesti, olles nüüd avastanud maalilise kommertsliku umbtäna. Seal on restoran, kohvik, riidekauplus ja jäätisepood, ja need kõik on omal moel pööraselt ahvatlevad.

„Ma vajan pausi,“ ütlen Marcole. „Me peaksime professor Leoniga tema korteris tunni aja pärast kokku saama, seega vedame lihtsalt seni siin aega.“

„Kõlab hästi. Ma lähen uurin kõigepealt veidi ümbrust,“ ütleb ta lõuaga riidepoe poole viidates. „Kas tuled minuga?“

„Ma olen selleks liiga väsinud. Saame kohvikus kokku.“

„Veerand tunni pärast näeme.“

Ta lahkub reipal sammul, endiselt liigest energiast pakatamas, ja just sellistel hetkedel olen piinavalt teadlik meie vanusevahest. Tõsi, meid eraldab vaid seitse aastat, aga mõnikord tundub vahe kahekümne kahe ja kahekümne üheksa vahel mõõtmatu.

Asi ei ole selles, nagu mul oleks midagi selle vastu, et olen vanem kui enamik inimesi, kellega koos koolis käin. Isegi nüüd olen ma uhke selle üle, et ma olen täiskasvanud õpilane. Aga selle ebameeldiv külg äsab mulle mõnikord, aeg-ajalt meelde tuletades, kui kaugel maas ma oma eluga olen. Kui palju rohkem mul tuleb tööd teha, et kaotatud aega tasa teha.

Seda mõõdukalt masendavat mõtet kõrvale lükates suunan oma ängi otsustavale edasimarsile, liikudes vabaõhukohviku poole. Jään

* Keskpäevane puhkepaus Itaalias, mil poed on kinni ja inimesed lähevad koju lõunastama. (*Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*)

seisma pihakõrguse eraldusseina ees ja avastan, et kohvik on pilgeni täis, kõik lauad hõivatud.

Pagan küll.

Otsustades ootama jääda, tõmban mobiili välja ja teen seda, mida alati, kui on vaja mõni minut mööda saata – vaatan vanu pilte endast ja Gregist. Ja tõsi küll, see on uskumatult ebatervislik tegu, aga kõigi mu veidruste juures olen ma ka harjumuste ori.

Nüüd fotosid läbi kerides tunnen ma end samamoodi nagu tavaliselt. Leppiv, aga kurb. Ebamugavalt mugav. Ookeani ületamine ei ole seda muutnud. Ja selle kõige imelikum osa on see, et ehkki ma igatsen teda, ei taha ma Gregi tingimata tagasi. Vähemalt mitte kohe praegu. Ma ei taha olla isegi see tüdruk fotodel. Ma ei ole enam tema. Ei ole olnud kaks aastat. Aga ma vaatan endiselt, kes me olime siis, ja mingil põhjusel ei suuda ma meid seljataha jätta. Ei suuda peatada end mõtlemast, et kui aeg on õige, siis leiame teineteist taas. Võib-olla on see nii sellepärast, et me hoiame endiselt ühendust, saates mõnikord pidevalt sõnumeid. On raske kedagi minevikku maha jätta, kui ta endiselt oleviku kohal viibiv osa on.

Minutid mööduvad ja ma muudkui kerin, vaadates üht fotot teise järel meist kahest meie vanas korteris naeratamas ja naermas, kuni märkan kohvikus üht paari väljapääsu poole suundumas. Vaatan otsekohe uuriva pilguga ringi ja leian, et nende nüüdseks tühi laud on otse kohviku keskel. See pole ideaalne, kuid on võimalus.

Soovides meeleheitlikult oma võimalusest mitte ilma jääda, lähen jõulisel sammul istumisaslasse, andes endast parima, et ennast ja oma Cadillaci suurust kohvrit vaba laua juurde manööverdada. Jagan igaühele, keda selle käigus müksan, rikkalikult vooluna *scuzis*'id ja *gratzis*'id. Peagi olen vaid mõne meetri kaugusel. Kujutlen juba, kui oigama panevalt imeline on seal varjus maha istuda, kui üks blond juuksepahmakas väljaku teises servas mu tähelepanu köidab.

Greg?

Mu süda taob, kui mind läbib hirmuvärin. Kallutan keha paremale, peaaegu väändudes, et paremini näha. See ei saa tema olla. Ma tean, et ei saa. Aga mu pilk püsib sellel kujul. Pikk ja sale, juuksed paremale poole hoidmas. Alati paremale. Suund, kuhu mina neid alati lükkasin, kui koos istusime ja rääkisime või voodis vedelesime. Mees pöörab end minu poole ja maailm vajub oma teljelt kreeni. Ei, oot – see olen mina – mina vajun – ei, ma kukun – ma otse langen lammutuskuuli täie raskusega enda kõrval olevale kohvikulauale.

Terekest, ja tere tulemast minu õudusunenäku.

Kolme sekundi vältel olen tunnetusliku ülekoormuse olekus. Tunnen oma nüüd niiske rinna vastas kuuma, märga pinda, mu kõrvu täidab iiveldama ajav krudisev heli ja ma näen vaid jahmunud, kuid intensiivse pilguga pruune silmi endale vastu põrnitsemas. Jään neisse pidama kauemaks, kui peaksin, enne, kui pead pööran, vaadates hoopis maha, lükates end püsti peaaegu hävitatud kohvikulaualt, millel praegu siruli olen. Samal ajal muudkui mõtlen endamisi: *Seda ei juhtunud. Palun öelge, et seda just äsja ei juhtunud.*

Värisevatel jalgadel seistes liigub mu endiselt rabatud pilk kiiresti kohvikus ringi. Kõik kliendid vaatavad mind kaastunde-, šoki- ja hirmuseguse pilguga.

Ojaa, see kõik päris kuradima kindlasti juhtus.

Mu käed liiguvad särgile, mis on nüüd tugevalt lõhnavast kohvist läbi imbunud. Hakkan just juhtunut vaimselt paika panema, kui mu pilk naaseb minu pruunisilmsele naabrile. Ta seisab ja on küüru tõmbunud, hinnates oma kahjusid, pühkides kohvi, mis on pritsinud ta hallile triiksärgile ja khakivärvi lühikestele pükstele. Mu õudunud pilk liigub allapoole, kui märkan, mida ma saan vaid oletada, et see on tema sülearvuti, mis maas lebab. Keset selle ekraani on nüüd jube mõra.

Kui oleks võimalik haihtuda suitsupilve nagu kuri Läänenõid, kaagutus välja arvatud, siis see oleks see hetk. Kahjuks ei ilmuta end ükski suikuv maagiline võime ja ma pean tagajärgedega omal jõul hakkama saama.

„Oh jumal küll,“ pobisen ma, sundides end tegutsema, kui mu naabri pilk taaskord minu omaga kokku põrkab. „Mul on kahju. Mul on kohutavalt kahju. On teiega kõik korras? Kas saite põletada?“

Mees vaatab mind nii, nagu ma oleksin metsloom, kelle suu vahutab, ja minu praeguses mõnevõrra marutaudilikus seisundis on tema mure põhjendatud. Ta ei ütle midagi.

„Mul on kahju,“ üritan uuesti vabandada. „*Parli inglese?* Ma ei tea, kuidas küsida itaalia keeles, kas teiega on kõik korras.“

Ta puurib mind külma põrnitsusega. „*Stai bene.*“

„*Stai bene?*“ kordan ma.

„See tähendab „on teiega kõik korras?“ itaalia keeles.“

Ja meil on ametlikult *inglese*. Nüüd ma vähemalt tean, mida ta ütleb siis, kui mind õiguslike meetmetega ähvardama hakkab.

„Oh, tore. Suurepärane,“ ütlen ma. „Seega, kas te *stai bene?*“

„Kõik on korras.“ Tema hääletooni järgi, ehkki see on kindel ja sügav, ei tundu kõik kaugeltki korras olevat. Ta ajab end siis täiesti sirgu ja mind üllatab, kui pikk ta on. Mu pealagi ulatub talle vaid õlani ja pean lõuga tõstma, et talle otsa vaadata.

„Aga ma lõhkusin teie sülearvuti. Ma maksan selle parandamise või väljavahetamise eest.“

Mis on praegu Itaalias raskemeelsuse musta turu hind? Ma kulutasin peaaegu iga dollari, mis mul oli, lennukipileti ostmisele, ja mu hingamisteed tõmbuvad otsekohe pingule, kui üritan mõelda, kuidas võiksin uue arvuti jaoks raha kokku saada.

„Kõik on korras,“ ütleb mees mind mu kasvavast paanikast välja aidates. Ta tõmbab sõrmedega läbi tumepruunide juuste, lükates need vasakule. Tema näokarvad on sama tooni tumepruunid ja need on tüükas ja täishabeme vahepeal. See tekitab erilise metsatöölisele omase väljanägemise ja ma päris kindlasti ei pea seda halvaks. Kahju, et see põrnitsev pilk, mida ta minu suunas heidab, jätab väga vähe kahtlust, et ta mind täiega vihkab.